

handles om. Ja, siger man, men Medlemmerne kunne maaskee være betænkkelige ved at udtale sig offentligt. Men disse Betænkligheder skal man vise bort, saadanne Betænkligheder skulle ikke være tilstede; den, som ikke tør sige sin Mening ligeoverfor 10, maa heller blive hjemme og beholde sin Mening for sig selv. Hvad Localiteterne angaaer, som den ærede sidste Taler nævnte, da er det en Selsfølge, at der ikke kan være flere Tilhørere tilstede, end der kan rummes; derom behøver Loven vistnok ikke at indeholde Noget.

Rosenørn: Jeg vil tillade mig at bemærke, at det er en Selsfølge, at der ikke kan være Tale om en Discussion under fire Dine, hvor der er et saa stort Antal Medlemmer tilstede (Jesper sen: Det var figurligt talt), saa at dette Udtryk synes mig noget besynderligt, og da der overhovedet kun er Tale om en Lov, som vil være at forelægge vedkommende Forsamling, som derom skal afgive Betænkning, saa synes det at være ganske i sin Orden, at man afventer de Forslag, som fra dem selv ville fremkomme med Hensyn til Offentligheden af Møderne. Der er ganske vist mange af Thingets Forhandlinger, hvor Offentlighed vil være ganske og aldeles paa sin Plads og altid bør finde Sted, men der kan ogsaa gives Forhandlinger, hvorom dette ikke saa ganske kan siges, og det er først efterat Lagthinget har fastsat sin Forretningsorden efter Sagernes forskellige Natur, at man kan drage en saadan Grændse imellem de enkelte Anliggender, som mindre egne sig for Offentlighed, og dem, hvor Offentlighed bør finde Sted, og jeg troer derfor, at man burde overlade Thinget selv at bestemme, hvad det i saa Henseende vil.

Jesper sen: Den ærede Taler kan umuligt være uvidende om, at, uagtet der her i Landet i 1848 udgik et ministerielt Rescript, som indeholdt bestemt Opfordring til Communalbestyrelserne om at holde deres Møder for aabne Døre, er dette dog saa lidet trædt i Kraft, at man endogsaa har seet Exempel paa, at Borgerne hvert Aar, naar de valgte deres Communalbestyrelse, have gjort Forespørgsel om, om ikke denne Offentlighed snart skulde indtræde, og at man har affærdiget dem med Sniksnak, idet man fortalte dem, at

der blev confereret med Amtsrådene, at der var skrevet til Ministeriet osv., skjøndt Enhver veed, at hverken Amtmand eller Ministeriet have det Allermindste hermed at bestille. Saa længe vi have saadanne Communalbestyrelser her i Landet, er det bedst, at vi foreskrive i Loven, at i Reglen skulle Forhandlingerne være offentlige.

Hjerrild: Naar den ærede sidste Rigsdagsmand har anført, at man havde Communalbestyrelser, hvor man ikke engang vilde tilstede Offentlighed ved Valghandlingen (Jesper sen: Det har jeg ikke sagt et Ord om!) ja, saa har den ærede Rigsdagsmand ialtsald sagt, at man var saa langt tilbage i Offentligheds Indførelse i de communale Forsamlinger, at man endogsaa paa enkelte Steder havde havt stor Nøie med at faae at vide, hvorvidt det var tilladt, at Offentligheden kunde indføres eller ikke. Jeg tør paastaae, at de Tilfælde, hvortil han sigter, høre til Undtagelserne (Nei! Jo!). Jeg tør paastaae det; jeg kjender det vel ikke saa nøie (Latter) overalt, men saa langt mit Kjendskab rækker, hører det til Undtagelserne, og jeg har dog ikke saa ringe Kjendskab til, hvorledes Folk i en meget stor Deel af Landet bære dem ad med at styre de communale Anliggender, men jeg er endnu ikke truffen paa nogen som helst Communalbestyrelse, som har gjort det til Gjenstand for sin Virksomhed, at nægte Folk Adgang til at blive bekendt med hvad den foretog sig. Jeg mener, at naar vi opstille det som en Regel, at vi skulle vel vogte os for at nægte Offentlighed, og derfor anfører som Argument, at det er noget Gjenneengaaende i Communalbestyrelserne, at de i Almindelighed holde deres Forhandlinger hemmelige, da er man berettiget til, naar man veed, at netop den modsatte Fremgangsmaade paa de fleste Steder, hvor man er bekendt, gjør sig gjældende, at have sin Stemme imod en saadan Paastand. Det forekommer mig at være urigtigt, fortrinsviis at udpege Communalbestyrelserne som dem, der ere Hemmelighedskræmmere og ikke tør være deres Gjerninger bekendt. Jeg troer virkelig, at de Communalbestyrelser, vi have, ingenlunde ere saa slet sammensatte, at man kan tillægge dem en saa ond Villie eller en